

Demedi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Nisan 2017

Zaman kıpraşırken tecelli eden arsız yalnızlığın gök gurultusunda seyreden hayli içli bir sancı depreşen ve derinlik arz eden.

Sunumu ne mi ola?

Belli ki kaygılı bir yükümlülük yoksa... yoksa var olduğunu iddia ettiğimiz yokluk yüklü bir iç çekiş mi?

Anlamsızlıklar örtüşürken karayla beyaz da hayli nazenin bir tortu bırakıyor. Tüm hezeyan yine ben merkezli ya görüntüye tekabül eden dış odaklı bir ayrıcalık mı?

Soru(n)lar demekse hak ihlali yine insan addedilen canlıdan geride kalan belki de gözden ırak olma kaygısı ile her nasılsa insanların gözüne gözüne soktuğum.

İşte buluntu mahiyetinde yorgun bir telaffuz ve makamı olmayan bir tedirginlik yine genele yayılmış ama öznesini hala muhafaza eden.

Senli benli cümleler kurmak içimden gelse de sizli bizli bir yordam ile arşınıyorum aslında arşın merkezinde nakşeden o durağan sevgiyi de aşağılarken çoğunluk.

Sevginin yalıtımı aslında saygıdan muzdarip sevecen bir tümce seni sevmeler, derken pek de haz etmemek yine tekil yükümlülüğümün çoğul dirayetinde bir de noksan o yoklamalar.

Soldan sağa...

Buradayım.

Sağdan sola ise.

Görüş alanıma girmiyor!

Gerçeklerin yüz karası belli ki gerçek dışı imlemelerle indinde saklı tutulan o yorgun cümle.

Buhran görünümlü sevgi çiçekleri.

Demedi kaç?

Demedim mi yoksa?

Solarsa bir günde, geri getir abla...

Düşüncelerin yaşanmışlıklara sunumu aslında hayallerin gerçeğe buluştuğu şizofrenik bir tanı:

Gördüm.

Nasıl yani?

Yanımdan geçti ve dokundu.

Size öyle gelmiş olmasın. Peki, nerenize dokundu?

Ruhun çalkantılarında ne desek boş mu da sığındığımız sessizliği ses olarak çağırıyorlar peşimiz sıra?

Soruların deviniminde yüksek rakımlı bir var oluş sancısı/kaygısı. Hakkın nazarında hak iddia ettiğimiz tek merci ve göreceli yolculuğumuzun da tadına vardığımız.

Kehanetler ötesi bir yolculuk üstelik ve günbegün yakarırken en derinde saklı niyazlarımızı da saklı tutup gönül kontağı kurduğumuz tek makam yine İlahi boyutsuzluğun yansımasında insanlığımızın erip ereceği son nokta aslında başlangıcın sunumu üstelik beşeri anlamda kör nokta olarak telaffuz edilen...

Sahi sunumunda mı yokluğunda mı aşikâr onca duygu ve düşünce sarmalına hazin bir rota kondurup konum attığımız duyarsız yürekler?

Hali hazırda yine kapasitemiz doğrultusunda bizler nokta atışı yaptığımızın zannına kapılıp aslında hedefin kendimiz olduğundan bihaber iken...

Bu yüzden ölmeyi sevmek hiç bu kadar zevkli olmamıştı bir de İlahi Aşkın dokunuşunda sadece eksildiğimizi sanıp çoğalmalara da doyamazken ve ne yazık ki ifade edemediğimiz yine bir o kadar zorlanıp için için er/i/diğimiz.

Kim usanır sevmekten mi sevgiye dair yoksunluk yoksa bize yansıyan bu yüzden ölümüne sevdalanmak yine aşka nazire eden şiirleri bir solukta okuduğumuz ve aklımızın kancalarına astığımız tüm ölü imgeler ama yeniden doğması da her daim muhtemel tıpkı güneşin asla batmadığı İlahi Aşklarda boğulmak her kula nasip olmazken...